

Van het kastje naar de muur

Vlak na de zomervakantie hebben wij een afspraak met de kleuterjuf van onze jongste dochter. Al voor de zomer bespraken we dat ze goed mee kwam met de leerstof, maar ze wel extreem nagelbijt en soms erg afgeleid was. We zouden na de zomervakantie verder praten en ondertussen had ik vanuit eigen expertise al een kinderfysiotherapeut gezocht voor onderzoek naar mogelijke sensorische integratieproblemen. De juf juicht dit toe, maar geeft ook aan dat de intern begeleidster adviseert om onderzoek te doen naar ADHD. We krijgen een lijstje met drie namen mee waar de school goede ervaringen mee heeft. En dan begint, zoals ik het nu zelf zou willen noemen, het grote doorverwijs-circus. Wat natuurlijk niet helpt, is dat ik als professional veel organisaties ken, mensen in supervisie heb of zelf gewerkt heb bij organisaties en dus heel goed weet hoe de organisaties werken. Uiteraard wil ik het beste voor ons kind en een organisatie die bij ons past, en dan ben je dus kritisch.

Maar eerst terug naar de vraag die ik vaak van vrienden, collega's en kennissen krijg: 'Hoe is dat voor jou als professional: dat je doorverwezen wordt voor onderzoek naar ADHD bij je eigen kind?' Eerlijk gezegd hebben mijn man ik er altijd rekening mee gehouden dat een van onze kinderen misschien ADHD kon hebben. Mijn man heeft in zijn volwassenheid de diagnose ADD gekregen, dus genetisch gezien is er een kwetsbaarheid. Er werd voor onze dochter ook een OPP opgesteld, wat toch even pijnlijk is: zo'n opsomming lezen van alle opvallendheden in haar gedrag. Met me kwetsbaar opstellen en echt als moeder deelnemen aan het gesprek heb ik op zich geen moeite, mits degene die voor mij zit zijn vak verstaat. Voor mij is dat vooral:

mij als moeder erkennen en zien, en van mens tot mens contact maken. Het is wel helpend dat ik als specialist hier vaak van tevoren iets over noem. Maar goed, ons grote doorverwijs-circus. Toen de juf aanraadde om toch de ADHD van dochterlief te laten onderzoeken, gingen we hierin mee. We herkenden haar gedrag thuis ook en wilden vooral niet dat zij zou vastlopen op school, zoals mijn man is overkomen. Volgens de juf kon dit het beste via de huisarts. Zelf is mijn ervaring dat dit beter via het wijkteam kon lopen, maar op de website vond ik nergens waar ik ons kon aanmelden. Een verwijzing via de huisarts bleek toch de kortste weg en bleek zelfs via een online tool te kunnen. Nog makkelijker! Nou niet dus. De beoogde GGZ-instelling bleek niet in het systeem van de huisarts voor te komen, dus wilde de huisarts even bellen of ik zeker wist dat die instelling in onze woonplaats actief was. De huisarts vertelde een verwijzing naar de basis-GGZ te schrijven, waarop ik nog aangaf dat dit valt onder specialistische GGZ, maar bij het ophalen van de brief stond er toch 'Basis GGZ' op. 'Ik meld ons eerst wel aan en haal indien nodig wel een andere brief', dacht ik. Nog diezelfde dag kon ik via een online tool aanmelden; wederom ideaal in ons drukke leventje. Het wachten op een screening c.q. verkennend gesprek kon beginnen. Na drie weken kregen we een telefoontje om een screeningscontact in te plannen. Er waren wel wat twijfels of onze dochter niet te jong voor hen was, maar dat zou de screener twee weken later met ons doornemen. En wat bleek: inderdaad deden zij geen kleuters. Inhoudelijk kon ik de behandelaar goed volgen in haar betoog waarom zij niet de juiste partij waren, en was ik blij met dit eerlijke advies.

In Zicht

Zij dacht ook nog fijn mee welke aanbieder dan wel en zou de huisarts informeren. Tot nu toe voelde het nog goed ...

De huisarts verwees ons vlot door naar de aanbieder van keus, die wel in het lijstje van de huisarts stond en wat dus eenvoudig ging. De weken gingen voorbij maar ik hoorde maar niks. Tot vlak voor een groot overleg op school eind november. Bij ons in de regio is de zorg hervormd naar een soort samenwerking tussen enkele grote jeugdzorg- en jeugd-GGZ-aanbieders die met elkaar de complexe zorgvragen oppakken. Onze vraag was relatief enkelvoudig en de screener van dit brede samenwerkingsverband adviseerde om onze vraag bij het wijkteam neerleggen. Nu zou het team ook op school aanschuiven bij het grote overleg (overigens ook standaardprocedure) dus we spraken af dat ik de vraag mee zou nemen naar het grote overleg en dat deze dame het ook intern zou bespreken. De cirkel was weer rond!

Het grote overleg was een prettig overleg met samenwerkingsverband, wijkteam, wij als ouders en de school. Er kon een open en eerlijk verhaal gedeeld worden, waarbij ik gewoon moeder kon zijn en mijn visie als uitgangspunt werd genomen. De juf en ik vulden elkaar mooi aan en we kwamen tot een mooi werkplan. De mevrouw van het wijkteam snapte het standpunt van de GGZ-aanbieder wel dat het probleem niet zo complex is en dus eigenlijk bij het wijkteam thuis hoorde. Deze mevrouw kwam rustig en kundig over in het gesprek, dus het voelde ook goed om met het wijkteam door te gaan. Helaas bleek ook hier dat het wijkteam alleen een doorgeefluik is. Binnenkort komt haar collega kennismaken en onze

vraag verhelderen. Gezien de drukte op school, werk en andere verplichtingen kan dit zomaar eens 2023 worden en zijn we dus inmiddels bijna drie maanden bezig om met onze zorgvraag op de goede plek te belanden. Als ik dan bedenkt dat ik vanuit mijn achtergrond veelal de routes weet, de juiste vragen kan stellen en goed kan onderbouwen wat we willen, ben ik toch best bezorgd hoe dit systeem werkt als je dit niet kunt, of als je niet hetzelfde beeld of visie hebt als de mensen van school. Ondertussen is het lijntje met de kinderfysiotherapeut een slimme zet geweest. Zij herkent het beeld van onze dochter, heeft mooie observaties gedaan en een handelingsgericht verslag geschreven. Echter worden we doorverwezen naar een kinderpsycholoog omdat de motoriek van onze dochter goed ontwikkeld is en er dus geen indicatie voor de kinderfysiotherapeut is. Zo jammer, want zowel onze dochter als wij hadden een klik met deze kinderfysiotherapeut. Het ontschotten van zorg lijkt nog niet helemaal soepel te lopen! En onze dochter? Die, fladdert en flierefluit gewoon verder. Ze is grappig, enthousiast en leergierig, waarmee ze haar minder sterke kanten kan verbloemen. En hoe zij zich verder gaat ontwikkelen gaan we zien, maar met alleen al het huidige team om haar heen gaan we al een heel eind komen, denk ik.

Moniek Coorn

is als klinisch psycholoog werkzaam bij Jeugd GGz, onderdeel van de Dimence groep. Zij zal vanaf nu haar gedachtenspingsels delen in de rubriek In Zicht.